

Szilágyi Erzsébet

„Óh, mi szépen leng a zászló!
Óh, mi szépen fénylik a kard!
Eressz, anyám, engem is el
Szép vitézek seregivel!“

Örömkönný a nő szemében,
Mátyáséban pedig szégyen.
Rivalg a kürt távolról még . . .
„Istenem, csak nagyobb volnék!“

„Nem lehet az, édes fiam!“ —
Mond az anya lassu hangon.
S férje után, ki már távol,
Kendővel int ablakából.

„Megnőttél már, édes fiam!
Aki eddig visszatartott,
Maga anyád mondja már most,
Hogy kösd fel a harci kardot!

„Óh, mi szépen szól most a kürt!
Hallod, anyám? Óh, eressz el!
Meglásd, majd mit hozok néked
Napkeletről: gyöngyöt, éket.“ —

Vitéz apád, hős testvéred,
Mind a kettő a föld alatt.
Feledtesd el mind a kettőt,
Mind a kettő légy — te magad!

„Van énnékem elég gyöngyöm!“
— Mond az anya szomoruan. —
És valóban sötét szeme
Fényes gyönggyel, könnyel tele.

Fényes neved van már most is,
— Fényes név a magyar neve!
De te tedd még fényesebbé,
Hogy a nap sápadjon bele!

„Hányszor mondtad, édesanyám,
Hogy megtennél mindent értem.
Óh, bocsáss a vészbe, harcba!“ —
S kipírul a gyermek arca.

S boruljon le előtte mind,
Aki csak van a világon,
Mint a csengetyű szavára:
Hit beszéljen, ész megálljon!

„Kicsiny vagy még én magzatom;
Kicsike még katonának.
El nem bírná gyöngé karod,
El nem bírná még a kardot!“ —

Ne legyek én többé anyád!
Ne is szeress engem soha!
Édes hazád most az anyád:
Én pedig csak egy mostoha.

„Óh, dehogy nem!“ — mond a fiu
És levesz a szegről egyet,
Nagy Hunyadi sulyos kardja,
Vérrózsákkal van kirakva.

Csak azt imádd, csak azt szeresd!
Annak neve, annak képe
Alljon mindig szent oltárként
Szived, lelked közepébe!

Aztán vágni próbál vele.
Először is kelet felé. —
Hanem nehéz, sulyos a kard,
Le a földre huzza a kart.

És hogyha kell, halj meg érte!
Halj meg érte, én nem bánom, —
Ha a szívem meghasad is . . .
No, — most az Isten megáldjon..“

Tóth Kálmán.